

**ROLE IN SHAPING MULTIMEDIA BASIC KNOWLEDGE ON SUBJECTS
"MATERIALS SEWING INDUSTRY "****Summary**

This article examines the methodological aspects of multimedia use in the formation of important professional basic knowledge of students in the implementation of innovative technologies in the educational process in higher education. Based on analysis of current trends in the educational thought outlines promising avenues introduction of multimedia in the educational process.

Key words: material garment production, knowledge, basic knowledge, multimedia, educational multimedia film.

УДК : 37.013.73

С. М. Прийма

**СИНЕРГІЙНО-ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПІДХІД ЯК ПОСТНЕКЛАСИЧНА
МЕТОДОЛОГІЯ ВІДКРИТОЇ ОСВІТИ ДОРΟΣЛИХ**

У статті здійснено аналіз сучасного філософсько-методологічного інструментарію з метою вибору методології для дослідження феномену відкритої освіти дорослих. Показано, що панівний у філософії раціоналізму системний підхід має низку обмежень у плані вивчення таких складних динамічних і нелінійних феноменів, як відкритий світ і відкрита освіта. Зроблено висновок про те, що найбільш адекватною постнекласичною методологією для розробки теоретико-методологічних засад відкритої освіти дорослих є синергійно-інформаційний підхід. Доведено, що саме цей підхід дає змогу повно та всебічно відобразити сучасне світорозуміння й концептуалізувати в рамках феномену відкритої освіти дорослих такі категорії, як «відкритість» та «інформація».

Ключові слова : відкритість, інформація, відкрита освіта дорослих, системний підхід, синергійно-інформаційний підхід.

Постановка проблеми в загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Природним еволюційним етапом розвитку людської цивілізації є побудова інформаційного суспільства, де основним стратегічним ресурсом є інформація та знання. Як зазначає дослідник В. Пожуєв, в умовах глобалізації світового розвитку й безпрецедентної інформаційної відкритості національних кордонів інформація та знання стають головними стратегічними чинниками в міжнародному змаганні її позитивних сторін і мінімізації негативних наслідків глобальної трансформації людства [13, с. 12]. Формування інформаційного суспільства в Україні на сьогодні є необхідною умовою сталого розвитку країни, її повноцінного входження до світової економіки й до світового освітнього простору.

Характерною рисою інформаційного суспільства є його відкритість, що проявляється у відкритості світу, відкритості самої людини, відкритості процесів її пізнання й освіти. Тенденція до розширення можливостей особистості щодо здобуття нею освіти й до підвищення рівня доступності останньої для широких верств населення, особливо в умовах євроінтеграційних прагнень України, зумовлює необхідність створення відкритого освітнього простору, що істотно доповнить структуру наявної

системи освіти дорослих і дасть змогу реалізовувати парадигму відкритої освіти. Як слушно зауважує дослідниця Л. Горбунова, пошук відповідної організаційної структури відкритої освіти (особливо у сфері освіти дорослих) і установ, які забезпечили б перехід від принципу «освіта на все життя» до принципу «освіта впродовж життя» – найважливіша проблема XXI століття [4, с. 40]. Розв'язання вказаної проблеми безпосередньо пов'язане з розробленням теоретико-методологічних засад відкритої освіти дорослих, зокрема із вибором методологічного інструментарію її дослідження.

Зазначимо, що на сьогодні у вивченні таких феноменів, як відкритий світ, відкрите суспільство й відкрита освіта спостерігається домінування класичних методологічних підходів, в основі яких – класична наука і філософія раціоналізму, а закритість і замкненість розглядаються як вихідні та фундаментальні категорії. Адекватне й усебічне ж розуміння такого феномену, як відкритість, не можливе без залучення постнекласичної методологічної парадигми, що задає орієнтири нелінійності, ймовірнісної зумовленості, самоорганізації такого роду явищ і процесів. Дослідження відкритого інформаційного суспільства взагалі й відкритої освіти зокрема, повинні вестися з використанням новітніх, удосконалених теорій, що охоплюють постнекласичні постулати, які відкривають перспективи всебічного та цілісного пізнання й світорозуміння.

Отже, аналіз проблеми вибору методологічного інструментарію дослідження феномену відкритої освіти дорослих є актуальним і вчасним науковим завданням.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких започатковано розв'язання досліджуваної проблеми. На сьогодні в розпорядженні науковців – значний арсенал методологічного інструментарію. У наукових розвідках дослідники використовують феноменологічний, історико-генетичний, особистісний, діяльнісний, компетентнісний та інші філософсько-методологічні підходи. Найбільшої популярності наприкінці XX – на початку XXI століття набув системний підхід, який де-факто став панівним у філософії раціональності. Проте цей підхід має низку обмежень у плані дослідження такого динамічного нелінійного та складного явища, як відкрита освіта.

Останнім часом активізувалися спроби модернізувати системний підхід, зокрема за допомогою різноманітних доповнень і модифікацій системного підходу, якими можна вважати метасистемний (А. Карпов, Т. Клімонтова, В. Песков, Н. Яковлева) і системно-синергійний підходи (В. Аршинов, Ю. Данилов, Б. Кадомцев, С. Капіца, О. Князева, С. Курдюмов, І. Пригожин, І. Стенгерс, Г. Хакен, І. Хащанський). Дійсно, прихильниками зазначених підходів справді вдалося розкрити окремі, до цього часу невідомі, аспекти потенціалу системного підходу. Проте ці доповнення й модифікації не дають змоги адекватно досліджувати динамічні, змінювані в часі структури, явища та події, зокрема такі, що характеризуються відкритістю, нескінченністю, нелінійністю, як відкритий світ, відкрите суспільство, відкрита освіта.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Отже, наукове завдання цієї статті полягає у здійсненні аналізу філософсько-методологічного інструментарію та вибору постнекласичної методології для дослідження феномену відкритої освіти дорослих.

Виклад основного матеріалу дослідження. Вивчення будь-якого феномену, явища чи події повинно розпочинатися з вибору філософської методології, на яку спирається дослідник. У цьому контексті справедливою вбачається думка науковця В. Шаповала стосовно того, що у визначенні філософського інструментарію, за допомогою якого можна досліджувати певний феномен, можливе використання трьох принципово різних варіантів: 1) для пізнання феномену достатньо одного, конкретно визначеного методу, за допомогою якого можна отримати досить повно обґрунтований

результат; 2) потрібно застосовувати цілий комплекс різних методологій, кожна з яких оптимально сприяла б розкриттю тих або тих сторін об'єкта, що пізнається; 3) філософський розгляд досліджуваного об'єкта не потребує спеціальної методології в чистому вигляді й проводиться з використанням логічних прийомів, що демонструють індивідуальну позицію автора [18, с. 31–32]. Якщо виходити з того, що пізнавальна діяльність має базуватись на певних, задалегідь обумовлених принципах, то для дослідження того чи іншого феномену необхідно обрати якусь єдину методологію, за допомогою якої можна було б найкоротшим шляхом досягнути гіпостазованих цілей. Такий підхід має свої переваги: його застосування свідчатиме про єдність і цілісність теоретичної позиції автора, дасть змогу з великою часткою вірогідності отримати позитивний науковий результат. Цей підхід широко використовується в науці, але навіть тут лише для дослідження відносно простих об'єктів, яким властива порівняно невелика кількість зовнішніх і внутрішніх зв'язків. Проте, коли йдеться про об'єкти, що мають складну, багаторівневу структуру й різноманітні зв'язки та відносини, до того ж, коли досліджуються об'єкти, які належать до нематеріальної сфери, говорити про застосування якоїсь «єдино правильної» методології навряд чи було б коректним. Якщо до пізнання феномену підходити з різних методологічних позицій, то такий підхід враховував би, по-перше, різноманітний досвід досліджень феномену в історії філософської думки, по-друге, плюралізм сучасного філософського дискурсу, що маніфестує неймовірну багатовекторність і багатогранність підходів. Звичайно, за справедливим зауваженням дослідника В. Шаповала, у подібного підходу також є свої слабкі сторони. Аналізуючи різні сторони об'єкта дослідження за допомогою різних методологічних прийомів, що відрізняються один від одного, зрештою, необхідно провести кінцевий синтез, побудувати цілісну теоретичну модель, оскільки будь-який об'єкт реально є певною цілісністю. Дослідник постає перед проблемою синтезу отриманих результатів і змушений буде або вдатися до запозичення якоїсь методології, або переконливо продемонструвати власну, відмінну від усіх інших методологічну позицію, що забезпечить такий синтез [18, с. 31–32].

Досліджуючи феномен відкритої освіти, можна скористатися феноменологічним, історико-генетичним, особистісним, діяльнісним, компетентнісним та іншими філософсько-методологічними підходами. Проте найбільшої популярності останнім часом набув системний підхід, який де-факто став домінувати у філософії раціональності. У рамках системного підходу, в основі якого – класична наука і філософія раціоналізму, закритість, замкненість, системність розглядаються як вихідні та фундаментальні категорії. Із цими категоріями безпосередньо пов'язані такі категорії, як детермінізм, лінійність, рівновага, стабільність, зворотність тощо. Все це дає право визначити системний підхід як методологічну основу філософії закритості. Введення в рамках системного підходу таких категорій, як відкрита система, індетерміналізм, нерівновага, нестабільність продиктовано необхідністю подолання вихідної закритості. Натомість, як справедливо зазначає дослідник В. Єгоров, сучасне світорозуміння, що відповідає постнекласичній науці, базується на відкритості як на вихідній категорії відкритого світу [6, с. 34]. Світ у граничному світоглядному значенні представлений світовиявом. Поняття світовияву означає світоглядний підхід із позицій відкритості світу, тобто з об'єктивних позицій. Це той абстрактний граничний світоглядний рівень, що виражає відсутність початку світу та його нескінченність.

Таке сучасне розуміння світу пов'язане з відкритістю й лежить в основі відповідного світорозуміння, що є протилежним раціоналізму як світоглядному підходу. Це і є філософія відкритого світу, філософія відкритості, що базується на новому розумінні відкритості й нескінченності світу, порядку й хаосу, детермінізму та

індетермінізму, організації та самоорганізації, лінійності та нелінійності, стабільності й нестабільності, односпрямованості та багатовекторності природних процесів, флуктуації, біфуркації, інформаційної природи людини, її пізнавальних здібностей і потреб.

На обмеженість системного підходу на сучасному постнекласичному етапі розвитку науки вказують такі дослідники, як А. Абдулаєв, В. Василькова, І. Добронравова, І. Новик та інші. Зокрема, дослідниця В. Василькова вказує на наявність у давніх індійських і китайських філософіях системи поглядів, відповідно до яких природа є не атомарною сукупністю предметів, а єдиною неподільною, живою та органічною, ідеальною й матеріальною реальністю, що залучена до руху [1, с. 18]. Науковець І. Добронравова відзначає, що системний підхід не тільки не відповідає еволюційному підходу нової парадигми, а й суперечить квантовим і релятивістським принципам як таким [5, с. 347]. На думку дослідників А. Абдулаєва та І. Новика, увесь розроблений концептуальний арсенал класичної загальної теорії систем і кібернетики виявився достатнім тільки для того, щоб здійснити опис систем, що не змінюються в часі, лінійні за структурою організації та детерміновані [10, с. 4].

Спроба подолання обмежень системного підходу в дослідженні феноменів, що характеризуються відкритістю, висвітлена у працях А. Карпова [7], Т. Клімонтової [8], В. Пескова [12], Н. Яковлевої [18], які є прихильниками метасистемного підходу.

У логіці метасистемного підходу будь-яка система розглядається як така, що взаємодіє з певною, зовнішньою щодо неї, системою. Саме в цій взаємодії вона набуває своєї якісної визначеності та специфічності й тільки з її урахуванням може бути адекватно зрозумілою та дослідженою. У рамках метасистемного підходу постулюється, що будь-яка система залучена до метасистеми та взаємодіє з нею через метасистемний рівень. Згідно з класичним уявленням про системний підхід, об'єкт, узятий у відносно самостійному вигляді, знаходить свою якісну визначеність. Проте взятий у контексті тієї реальної метасистеми, до якої залучений, він набуває свого істинного «внутрішнього системного буття», своєї якісної специфічності [8, с. 158–159].

За визначенням фундатора метасистемного підходу А. Карпова, саме цей підхід дає можливість найбільш адекватно й повно дослідити складні й специфічні системи. Найважливішою і, по суті, унікальною серед особливостей систем такого класу є набуття ними принципово нової та специфічної якості – здатності до функціонального залучення до них змістовних характеристик і особливостей тієї метасистеми, «складниками» якої вони є [7, с. 55].

Як свідчить проведений аналіз, адепти метасистемного підходу у своїх намаганнях вдосконалити системний підхід справедливо зосереджують увагу на особливого виду взаємодії між об'єктом і навколишнім середовищем, об'єктом і метасистемою на метарівні.

Іншою модифікацією системної методології є підхід, в основі якого поєднані ідеї системності й синергії. Потенціал використання ідей синергетики в рамках системно-синергійного підходу розкрито в роботах В. Аршинова, Ю. Данилова, Б. Кадомцева, С. Капіци, О. Князевої і С. Курдюмова [9], І. Пригожина та І. Стенгерс [15], Г. Хакена, І. Хащанського [16]. Системно-синергійний підхід, за визначенням дослідника І. Хащанського, це сукупність принципів, що визначають мету і стратегію розв'язання складних проблем; метод, заснований на уявленні про об'єкт як систему, що передбачає розкладання проблем на складники та аналіз цих складників з одного боку, а з іншого – утримання зазначених складників у їх нерозривній єдності. Основний принцип системно-синергійного підходу – принцип кінцевої мети, який передбачає, що

функціонування системи спрямоване на досягнення нею глобальної мети, а цілі її підсистем розглядаються як проміжні результати цього процесу [16, с. 490].

Витоки системно-синергійного підходу є досить давніми, численними; їх можна віднайти в дослідженнях П. Рікєрта, І. Канта, К. Яспєрса, Д. Белла та інших. Синєргєтика І. Пригожина, який звернувся до проблем самоорганізації нєлінійних відкритих систем, поставила під сумнів усілякі прогрєсєстські концепції суспільного розвитку й висунула основною ідеєю стохастизм, тобто нєпередбачуваність розвитку в будь-якій з бїфуркаційних точок історії [16, с. 490].

Зазначєні особливості системно-синєргійного підходу сприяють бїльш глибокому пізнанню таких складних нєлінійних, нєдетєрмінованих фєноменів, як відкритий світ взагалі й відкрита освіта зокрема. Так, у роботах В. Андрєєва, Л. Зоріної та Н. Таланчука розкриваються синєргійні закономірності навчально-дослідницької діяльності учнів, доводиться, що системно-синєргійний підхід базується на панівній у цьому виді діяльності самоорганізації, самоосвіті й полягає у стимулювальній дії на суб'єкта з метою його самореалізації та самовдосконалення у процесі співробітництва з собою та іншими людьми.

Однак найбільш адекватним видається нам синєргійно-інформаційний підхід. Синєргійно-інформаційний підхід, як і системно-синєргійний, передбачає нєлінійний розвиток за бїфуркаційним сценарієм, коли нова якість людини чи суспільства нє є результатом закономірного поступового розвитку, а є наслідком вибору одного з можливих варіантів розвитку під впливом колективних та індивідуальних взаємодій, які докорінно змінюють напрям нє тільки суспільних перетворєнь, а й саму сутність людини. Синєргійно-інформаційний підхід як сучасне світорозуміння, що нерозривно поєднанє зі світовиявом, спрямованє від об'єктивного – природи, а нє суб'єктивного – людини. У такому сенсі світорозуміння, за М. Шєлером, вбирає в себе чисту сутність фізичних, психічних та ідеальних речей, незалежно від того, як відбувається їх усвідомлення.

Самє синєргійно-інформаційний підхід надає можливість адекватної концептуалізації в рамках відкритої освіти таких інтегральних категорій, як відкритість, інформація, відповідальність, свобода. Для пояснення скористаємось дослідженнями співвідношень таких категорій, як системність і відкритість, системність та інформація.

Зазначимо, що в нашому розумінні категорії «системність» і «відкритість» є такими, що взаємовиключають одна одну, тобто є логічним протиріччям. Системність як категорія пов'язана з тією чи іншою граничністю, скінченністю, замкненістю, упорядкованістю. При цьому відкритість, яка, на думку адептів системного підходу, виражається в обміні між системою та іншими системами чи навколишнім середовищем речовиною чи енергією, є нє вихідною відкритістю, а лише похідним явищем. Насправді ж, вихідна відкритість – це відкритий світ і уявлення про матеріальне та ідеальне як вихідну єдність. При цьому вихідна закритість – це замкненість, субординованість матеріального (природа) та ідеального (людина, її розум, свідомість). Отже, відкритість, що бєзпосєредньо пов'язана з вихідною відкритістю та вихідною закритістю, нє може характеризувати поняття системи. Її фундаментальним принципом є вихідна синєргія матеріального й ідеального начал природи, що виражає досягнутий людиною рівень світорозуміння. Людина як природна істота, у якій на макрорівні виявляються сутнісні основи світу, також є відкритою за сутністю та має інформаційну природу.

Значні обмеження системного підходу вбачаються нами й у поясненні інформаційної природи людини. Інформація, на відміну від енергії, нє зводиться ні до матерії, ні до ідеї як до природних сутностей бїльш загального рівня. Вона являє собою

самостійну, більш глибоку природну сутність. Саме за таких умов, на думку В. Пожуєва, пріоритетним виступає поняття інформації, що розглядається як глобальний дискурс природи, який має в кожному конкретному випадку особливий спосіб виявлення й сприйняття [14, с. 7]. Як слушно зауважує дослідник В. Єгоров, природа інформації позбавлена системної замкненості, а тому є загальною мовою природи, що характерна для космосу взагалі, а не тільки для розуміння його як Сонячної системи чи нашої галактики [6, с. 7]. Інформація не має меж, не пов'язана зі швидкістю світла у вакуумі, поширюється миттєво, загальнодоступна та універсальна. Саме такі якості інформації перетворюють енергетичну людину на інформаційну, а інформацію – на основний стратегічний ресурс сучасного суспільства.

За Н. Вінером, інформація є «змістом, що надходить із зовнішнього світу» [3, с. 31]. Саме інформація транслює ідеальні значення природних зв'язків і відносин до найбільш глибоких і загальних, зокрема й до принципово недоступних людському розумінню. Таке осмислення інформації було сформульоване Н. Вінером, К. Шенноном, У. Ешбі в середині ХХ ст., і на його підставі дійдено висновку про необхідність перетворення інформації на основний стратегічний ресурс постіндустріального, інформаційного суспільства.

Інформація, як нематеріальна сутність, має несистемний характер. На відміну від матеріальних систем різного рівня, для яких характерні зв'язки між структурними елементами та силова взаємодія між ними, для інформації поняття системності неадекватне. Інформація характеризує принципово новий спосіб взаємодії – несиловий. Отже, інформація перетворюється на фундаментальне поняття, яке більш адекватно виражає нескінченність світу. Інформація не є ні матерією, ні енергією, не обмежена пов'язаною з ними дискретністю, а значить, і системним скінченим уявленням про світ. Інформація є новою самостійною сутністю, що виражає принципово новий світоглядний рівень, порівняно з матеріально-ідеальним.

Світовий вив реалізується через інформацію. Людина, отримавши та опрацювавши інформацію, що надходить із зовнішнього світу, отримує об'єктивне уявлення про сутність процесів, що відбуваються на рівні більш конкретних явищ і систем. Недаремно В. Вернадський у праці «Два синтеза Космоса» писав, що явище життя та мертвої природи є проявом єдиного процесу [2, с. 12]. Дійсно, відкриття інформації виявило єдину інформаційну природу неорганічного та органічного, неживого й живого, матеріальної природи та людини. На підтвердження цього дослідник Р. Пасе зазначає, що «інформація прийшла на зміну енергії як основна рушійна сила розвитку. Сьогодні людство перебуває на такому етапі, коли рушійна сила розвитку змістилася з енергетичної сфери у сферу інформації. Це гігантська революція» [11, с. 61–62]. Вищесказане дає змогу дійти висновку про інформаційну природу людини. Саме інформаційна природа людини зумовлює постійний розвиток її пізнавальних здібностей, «приріст її розумності». Адже уявлення про розвиток людини як розвиток її розуму не вписується ні в матеріальну концепцію, оскільки виходить з ідеального, ні в ідеалістичну, тому, що розвиток людського розуму розглядається як функція розвитку природи, її самопізнання і самоусвідомлення, а не як результат божественного творіння. До речі, саме нематеріальний характер інформації дає змогу висунути припущення щодо безмежного розвитку пізнавальних здібностей людини, що набуває особливого значення для розроблення теоретико-методологічних засад відкритої освіти дорослих. І саме синергійно-інформаційний підхід дає можливість найбільш повно й адекватно розкрити сутність інформації, її роль і потенціал у становленні відкритого інформаційного суспільства.

Висновки та перспективи подальших розвідок. На підставі викладеного вище зазначимо, що відкрита освіта дорослих – це феномен, що базується на відкритості як вихідній категорії відкритого світу та на інформаційній природі людини. Адекватне й усебічне розуміння феномену відкритої освіти дорослих вимагає залучення постнекласичної методологічної парадигми, що відповідатиме філософії відкритості. Такою методологією вбачається синергійно-інформаційний підхід. Саме синергійно-інформаційний підхід дає змогу адекватно відобразити сучасне світорозуміння, що є протилежним раціоналізму як світоглядному підходу й надає можливість концептуалізувати в рамках феномену відкритої освіти дорослих такі категорії, як «відкритість» та «інформація».

У подальших дослідженнях планується розробити теоретико-методологічні засади відкритої освіти дорослих на основі синергійно-інформаційного підходу.

Література

1. Василькова В. В. Порядок и хаос в развитии социальных систем : Синергетика и теория социальной самоорганизации / В. В. Василькова. – СПб. : Издательство «Лань». – 1999. – 478 с.
2. Вернадский В. И. Живое вещество / В. И. Вернадский. – М. : Наука, 1978. – 358 с.
3. Винер Н. Кибернетика и общество / пер. с англ. Е. Г. Панфилова; общ. ред. и предисловие Э. Я. Кольмана. – М. : Издательство иностранной литературы, 1958. – 199 с.
4. Горбунова Л. Л. Модель открытого образования молодежи и взрослых / Л. Л. Горбунова // Человек и образование. – 2008. – № 1 (14). – С. 40 – 44.
5. Добронравова И. С. На каких основаниях возможно единство современной науки ? / И. С. Добронравова // Синергетическая парадигма. – М. : Прогресс – Традиция, 2000. – С. 343–353.
6. Егоров В. С. Философия открытого мира / В. С. Егоров. – М. : Московский психолого-социальный институт; Воронеж : Издательство НПО «МОДЭК», 2002. – 320 с.
7. Карпов А. В. Метасистемный подход к изучению функциональных закономерностей организации личности / А. В. Карпов // Вестник ЯрГУ. – Серия : Гуманитарные науки. – 2013. – № 2 (24). – С. 55–61.
8. Климонтова Т. А. Метасистемный подход как основа изучения внутреннего мира человека / Т. А. Климонтова // Теория и практика общественного развития. – 2013. – № 10. – С. 158–160.
9. Князева Е. Н. Синергетическая парадигма. Основные понятия в контексте истории культуры / Е. Н. Князева, С. П. Курдюмов // Живая этика и наука. – 2008. – № 1. – С. 379–443.
10. Новик И. Б. Введение в информационный мир / И. Б. Новик, А. Ш. Абдуллаев. – М. : Наука, 1991. – 232 с.
11. Пассе Р. Информационная революция / Р. Пассе // Мировая экономика и международные отношения. – 1989. – № 2. – С. 61–62.
12. Песков В. П. Метасистемный подход к исследованию структуры представления / В. Песков // Ярославский педагогический вестник, Том II (Психолого-педагогические науки). – 2010. – № 3. – С. 192–202.
13. Пожуев В. І. Глобальне інформаційне суспільство як новий соціальний та економічний феномен ХХІ століття / В. І. Пожуев // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії : [зб. наук. пр.]. – Запоріжжя : ЗДІА, 2013. – Вип. 52. – С. 5–14.
14. Пожуев В. І. Осмислення місця і ролі інформації у сучасному суспільстві / В. І. Пожуев // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії : [зб. наук. пр.]. – Запоріжжя : ЗДІА, 2010. – Вип. 42. – С. 4–13.

15. Пригожин И., Стенгерс И. Порядок из хаоса : Новый диалог человека с природой : пер. с англ. / общ. ред. В. И. Аршинова, Ю. Л. Климонтовича и Ю. В. Сачкова. – М. : Прогресс, 1986. – 432 с.
16. Хащанский И. В. О системно-синергетическом подходе в решении проблем развивающего обучения / И. В. Хащанский // Известия Российского государственного педагогического университета им. А. И. Герцена. – 2008. – № 61. – С. 487–492.
17. Шаповал В. М. Трансцендентальні виміри свободи: філософсько-антропологічний аналіз: дис. ... доктора філософських наук: 09.00.04 / Шаповал Володимир Миколайович. – Харків, 2010. – 419 с.
18. Яковлева Н. В. Метажизнедеятельность : метасистемный подход к анализу жизнедеятельности человека / Н. В. Яковлева // Прикладная юридическая психология. – 2011. – № 2. – С. 18–22.

С. Н. Прийма

СИНЕРГИЙНО-ИНФОРМАЦИОННЫЙ ПОДХОД КАК ПОСТНЕКЛАССИЧЕСКАЯ МЕТОДОЛОГИЯ ОТКРЫТОГО ОБРАЗОВАНИЯ ВЗРОСЛЫХ

Резюме

В статье осуществлен анализ современного философско-методологического инструментария с целью выбора методологии для изучения феномена открытого образования взрослых. Показано, что доминирующий в философии рационализма системный подход имеет ряд ограничений с точки зрения исследования таких сложных динамических и нелинейных явлений, как открытый мир и открытое образование. Сделан вывод о том, что наиболее адекватной постнеклассической методологией для разработки теоретико-методологических основ открытого образования взрослых является синергийно-информационный подход. Доказано, что именно этот подход позволяет нам полно и всесторонне отражать современное миропонимание и концептуализировать в рамках феномена открытого образования взрослых такие категории, как «открытость» и «информация».

Ключевые слова : открытость, информация, открытое образование взрослых, системный подход, синергийно-информационный подход.

S. M. Pryima

SYNERGETIC AND INFORMATIVE APPROACH AS POSTNONCLASSICAL METHODOLOGY OF THE ADULTS OPEN EDUCATION

Summary

The article represents the analysis of the contemporary philosophical and methodological means aimed at choosing the methodology for studying the phenomenon of the adults open education. It has been demonstrated that the system approach being the dominant one in the philosophy of rationalism has a range of restrictions when it deals with the research of such complicated, dynamic and non-linear phenomena as the open world and open education. The conclusion has been drawn that the most adequate postnonclassical methodology for working out the theoretical and methodological grounds of the open education for adults is the synergetic and informative approach. It has been proved that it is the synergetic and informative approach which allows reflecting modern world outlook completely and thoroughly and gives the possibility for conceptualizing in terms of the open education for adults such categories as openness and information.

Key words: openness, information, open education for adults, system approach, synergetic and informative approach.